

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2Co/187/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6612215659
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Novotná
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6612215659.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Novotnej a sudcov JUDr. Aleny Antalovej a JUDr. Jozefa Zlochu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, za ktorú koná doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., advokát a konateľ, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec, č. k. 4C/54/2012-137 zo dňa 22. 5. 2014, jednohlasne takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e .

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Lučenec (okresný súd) napadnutým rozsudkom č. k. 4C/54/2012-137 zo dňa 22. 5. 2014 zamietol žaloby o zaplatenie majetkovej škody, ktorá mu mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom okresného súdu v exekučnom konaní, ktorý mal spočívať v tom, že exekučný súd o žiadostiach exekútora o vydanie poverenia nerozhodol v zákonom stanovenej lehote 15 dní od doručenia tejto žiadosti. Urobil tak napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojej komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu rozhodnutia a o žiadosti rozhodol až po dlhšej dobe. Prvostupňový súd spojil na spoločné konanie uznesením zo dňa 30.04.2013 veci vedené pod sp. zn. 4C/54/2012, 4C/140/2012, 4C/56/2012, 4C/111/2012, 4C/58/2012, 4C/60/2012 a 4C/61/2012 tým, že sa ďalej budú viesť pod sp. zn. 4C/54/2012. Dokazovanie vykonal obsahom exekučných spisov. Zo spisu 21R/180/2010 zistil, že žiadosť o udelenie poverenie na vykonanie exekúcie bola doručená exekučnému súdu dňa 4. 10. 2010 a poverenie bolo vydané dňa 19. 7. 2011. Z exekučného spisu 12R/569/2011 zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 21. 7. 2011. Uznesením 12R/569/2011-26 zo dňa 7. 12. 2011 bola žiadosť exekútora zamietnutá. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 4. 7. 2012. Následne bolo uznesením 12R/569/2011-43 zo dňa 5. 9. 2012 exekučné konanie zastavené. Zo spisu 6R/1148/2010 súd zistil, že žiadosť exekútora bola exekučnému súdu doručená dňa 10. 12. 2010. Žiadosť súdneho exekútora bola uznesením 6R/1148/2010-9 zo dňa 21. 1. 2011 zamietnutá. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 5. 4. 2011. Exekučné konanie bolo zastavené uznesením 6R/1148/2010-16 zo dňa 27. 9. 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 28. 12. 2011.

Z exekučného spisu 13R/935/2010 súd zistil, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 23. 9. 2010. Zamietnutá bola uznesením

13R/935/2010-10 zo dňa 22. 10. 2010 a exekučné konanie bolo zastavené uznesením 13R/935/2010-44 zo dňa 8. 4. 2011.

Z exekučného spisu 8R/708/2011 súd zistil, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 12. 9. 2011. Žiadosť súdneho exekútora bola zamietnutá uznesením 8R/708/2011-11 zo dňa 5. 10. 2011. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 2. 11. 2011. Konanie bolo zastavené uznesením 8R/708/2011-15 zo dňa 22. 11. 2011, pričom toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 12. 12. 2011.

Okresný súd rozhodnutie ďalej odôvodnil tým, že štát zodpovedá za škodu vzniknutú nesprávnym úradným postupom v rozsahu a za podmienok stanovených v zákone č. 514/2003 Z. z. Predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom je príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Nesprávny postup orgánu štátu musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu, príčiny a následku. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky uvedené v zákone č. 514/2003 Z. z. a to nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody, príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Z týchto ustanovení je zrejmé, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je okrem iného nevyhnutné, aby nezákonnosť rozhodnutia bola konštatovaná príslušným orgán, ktorý toto už právoplatné rozhodnutie z dôvodu nezákonnosti zmení, alebo zruší v príslušnom konaní o opravnom prostriedku podanom proti rozhodnutiu. Táto podmienka nepochybne nie je v prípadoch zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie namietaným žalobcom splnená. Predmetné rozhodnutie okresného súdu nie je možné považovať za nezákonné a zároveň jeho nezákonnosť nie je možné posudzovať v tomto konaní. Otázka správnosti postupu pri rozhodovaní o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia taktiež nie je na mieste posudzovať. Ide o namietanie samotného rozhodnutia a preto nie je možné hovoriť o nesprávnom úradnom postupe. Okresný súd ďalej svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobca na niektorých miestach vo svojom žalobnom návrhu namieta prietahy v konaní je potrebné poukázať na § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003, kde je explicitne uvedené, z čoho výlučne je možné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prietahoch v konaní. V zmysle tohto ustanovenia súd konajúci o náhrade škody môže pri posudzovaní nároku na náhradu škodu vychádzať z existencie prietahov v súdnom konaní len v prípade, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažností na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažností na prietahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, v právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, alebo v právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. K žalobcovej požiadavky náhrady nemajetkovej ujmy okresný súd uviedol, že pri uplatňovaní takéhoto nároku je potrebné preukázať, že konštatovanie porušenia práva nie je dostačujúcim za dosť učiním. To však z návrhu nevyplýva. A z toho dôvodu nebol preukázaný ani vznik nemajetkovej ujmy, ale ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Okresný súd rozhodnutie ďalej odôvodnil tým, že aj v prípade keď nebolo rozhodnuté o žiadostiach súdneho exekútora v zákonom stanovenej 15 dňovej lehote samotné nedodržanie lehoty stanovenej v exekučnom poriadku neznamena automaticky prietahy v konaní. Exekučným titulom boli rozsudky stáleho rozhodcovského súdu. Súd musel preskúmať rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul. V jednotlivých exekučných konaniach objektívne posudzoval zákonnosť exekúcie, musel skúmať či rozhodcovská zmluva medzi zmluvnými stranami bola v každom jednotlivom prípade uzatvorená platne. Skúmanie rozhodcovských rozsudkov si vyžadovalo osobitnú právnu úvahu, najmä s ohľadom na tú skutočnosť, že sa týkali právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Dĺžka exekučných konaní bola primeraná náročnosti veci. Okresný súd uzavrel, že nebolo preukázané, že by v namietaných konaniach došlo k nesprávnemu úradnému postupu, a nepreukázal ani vznik a výšku škody a tým pádom neexistuje príčinná súvislosť medzi tvrdenou škodou a tvrdeným nesprávnym postupom. Neboli preukázané základné zákonné podmienky a preto bola žaloba ako právne neopodstatnená, zamietnutá.

Proti rozsudku okresného súdu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, v ktorom žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vec vrátil na opätovné prejednanie. V odvolaní

uviedol, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, pričom poukázal na skutočnosť, že súd prejednal vec v jeho neprítomnosti a v neprítomnosti jeho právneho zástupcu, aj keď riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania z dôležitých dôvodov. Podľa názoru žalobcu súd vychádzal z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti, a tým nesprávne aplikoval ustanovenie §101 ods. 2 O.s.p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. V žiadosti prítom žalobca zdôraznil, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, ale na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Žalobca ďalej uviedol, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých vychádzal súd pri svojom rozhodovaní a ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie, a preto podľa jeho názoru došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Rovnako namietal skutočnosť, že žalobcovi bola odňatá možnosť vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam veci, nebol oboznámený s obsahom dôkazov, prednesov, sám nemal možnosť sa k daným veciam vyjadriť a navrhnúť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Podľa žalobcu súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Žalobca ďalej konštatoval, že súd úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá mu vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdavkov na administratívne spracovanie textov, na publikačné výdavky spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdavky (na urgovanie a kontrolu stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti považuje rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a je prejavom svojvôle súdu, preto je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku nie je vôbec zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybné k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla, pričom sa to rovnako týka aj chýbajúcich dôkazov pri nemajetkovej ujme. Žalobca hodlal v konaní pred súdom predložiť dôkazy o výške majetkovej škody prostredníctvom vykonaného pojednávania a znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však neprípustne skrátil dokazovanie len na dôkazy vykonané ex offo, žalobcu nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Ďalej uvádza, že napriek tomu, že súd sám zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase, nenašiel pre túto nečinnosť a nesprávny postup žiadne objektívne ospravedlňujúce dôvody. Súd porušenie práva nekonštatoval a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy. Žalobca namietal, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavný súd Slovenskej republiky, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., pretože nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie vykonané prvostupňovým súdom. Rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený v zmysle § 211 ods. 2 a § 156 ods. 1, 3 O.s.p. čo bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Banskej Bystrici potom, ako súd dospel k záveru že odvolaniu nebolo možné vyhovieť.

Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31. 12. 2012,

(1) Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

(2) Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci

(1) Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup

sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Odvolaací súd po preskúmaní veci z dôvodov uvedených v odvolaní zistil, že prvostupňový súd správne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil. Odvolaací súd nenašiel dôvod, aby sa od logických a presvedčivých argumentov obsiahnutých v odôvodnení rozsudku odklonil, a preto naň v zmysle § 219 ods. 2 O. s. p. odkazuje.

Z obsahu súdneho spisu odvolaací súd zistil, že predmetom sporu bolo právo navrhovateľa na zaplatenie náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom okresného súdu ako súdu exekučného pri výkone verejnej moci. Žalobca už v žalobe žiadal, aby nadriadený súd v zmysle § 12 Občianskeho súdneho poriadku rozhodol pred prvým prejednaním veci o prikázaní veci inému súdu, pretože sudcovia vecne a miestne príslušného Okresného súdu Lučenec sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na ich pomer k veci a účastníkom konania. Svoju žiadosť oprel o tvrdenie, že okresný súd zapríčinil svojim nesprávnym úradným postupom vznik škody na strane žalobcu, a preto nemôže byť zároveň orgánom súdnej moci, ktorý bude o tejto škode rozhodovať. Ak bol sám tento súd škodcom v spore medzi žalobcom a štátom, tak je vylúčený, aby prostredníctvom sudcov rozhodol predmetný spor. Z dôvodu námietky zaujatosti vznesenej žalobcom, z ktorej vyplynulo, že pridelením tejto veci ktorémukoľvek zo sudcov konajúceho súdu by právo navrhovateľa na prerokovanie veci nezávislým a nestranným súdom bolo porušené, keďže neexistuje podľa rozvrhu práce na súde žiaden sudca, ktorý by nebol vo veci zaujatý, predložil okresný súd nadriadenému súdu na rozhodnutie námietku zaujatosti vznesenú žalobcom. Nadriadený súd o nej rozhodol tak, že v prejednávanej veci vylúčil z rozhodovania len toho sudcu, ktorý konal v navrhovateľom namietanej exekučnej veci. Ostatných sudcov okresného súdu z prejednávania a rozhodovania v tejto veci nevylúčil a nevylúčil tak ani konajúceho sudcu. Aj keď je podkladom práva žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, nezakladá to automaticky pomer sudcu k veci. Preto neexistuje žiaden relevantný dôvod k tomu, aby bol zákonný sudca z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčený. Zákonného sudcu, ktorý prejednáva a rozhoduje vec na vecne a miestne príslušnom súde, nemôže vylúčiť z prejednávania a rozhodnutia veci len tá skutočnosť, že postupom sudcu v inej veci, mala byť žalobcovi spôsobená škoda (rozhodnutie NS SR č. k. 3Cdo 102/2013). Je potrebné zdôrazniť, že tak ako je neústavné, aby vo veci rozhodoval vylúčený sudca, takisto je neústavné, aby bol z prejednávania a rozhodnutia veci vylúčený taký sudca, ktorý vo veci nie je zaujatý. Na tom nič nemení ani fakt, že žalobca z dôvodu nesúhlasu s tým, že konajúci sudca nie je vo veci vylúčený, podal ústavnú sťažnosť z dôvodu porušenia jeho základného práva zaručeného mu článkom 46 ods. 1 Ústavy ako aj článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na spravodlivý súdny proces. Odvolaciemu súdu je aj z iných rozhodnutí Ústavného súdu SR napr. 1 ÚS 89/2013 zo dňa 6. 2. 2013, 1 ÚS 92/2013 zo dňa 13. 2. 2013, ktorými už rozhodoval o obdobnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniam nadriadeného súdu zrejme, že tento návrh bol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na ich prerokovanie a rozhodnutie odmietnutý. A keďže iné dôvody, pre ktoré by mal byť zákonný sudca z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčený okresným súdom a ani odvolacím súdom zistené neboli, je námietka žalobcu o tom, že vo veci rozhodoval nezákonný a zaujatý sudca nedôvodná. Odvolaací súd preto žalobcovu námietku, podľa ktorej v konaní rozhodoval vylúčený sudca, vyhodnotil ako nedôvodnú.

Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby bol žalovaný zaviazaný zaplatiť mu náhradu škody a nemajetkovej ujmy z toho dôvodu, že exekučný súd nepostupoval v súlade so zákonom, keď v exekučnom konaní, ktoré začalo na návrh žalobcu nerozhodol v lehote podľa § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Zb. (Exekučný poriadok), t.j. v lehote 15 dní o žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V dvoch zo spojených vecí a to vo veci pôvodne 4C/111/2012 a 4C/140/2012 výšku škody žalobca vyčíslil z nimi zloženej istiny a príslušenstva, ktorá už nemôže byť priznaná v právoplatnom rozhodnutí súdu v Občianskom súdnom konaní vedenom voči dlžníkovi a to v čiastke 16 512,94 Eur a 2 121,45 Eur. V ostatných veciach výšku škody žalobca vyčíslil ako náklady, ktoré boli vynaložené účelne a boli spojené s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi dorúčením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej a to boli náklady na výkony zamestnanca pomocou informačného systému správy pohľadávky v sume 70,- Eur, na udržanie a správu informačného

systému v sume 40,- Eur a na administratívne spracovanie textov urgencií exekučnému súdu, poštové a telekomunikačné výdaje s tým spojené v sume 15,- Eur spolu 125,- Eur a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch odôvodnil tým, že nesprávnym úradným postupom došlo k zmareniu legitímneho očakávania žalobcu, že zákonným postupom dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Dôvodil, že mohol pri včas vydanom rozhodnutí exekučného súdu uskutočniť rad iných krokov, ktoré by zvýšili jeho úspech pri vymáhaní pohľadávky a jej príslušenstva. Náhrada nemajetkovej ujmy ma podľa žalobcu základ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej sankcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu.

Z obsahu súdneho spisu odvolací súd ďalej zistil, že prvostupňový súd si v rámci prípravy pojednávania zadovážil predmetné exekučné spisy. Z exekučných spisov vyplývajú skutočnosti tak ako sú uvedené v odôvodnení prvostupňového rozhodnutia uvedeného na č. I. 1,2 tohto rozsudku.

Z obsahu súdneho spisu súd zistil, že prvostupňový súd predložil spojené veci na rozhodnutie o námietke zaujatosti nadradenému súdu, ktorý rozhodol tak, že konajúci sudca JUDr. Mikuláš Géczí nie je vylúčený z pojednania a rozhodnutia v každej jednej zo spojených vecí a to rozhodnutiami 41NcC/264/2012 zo dňa 11. 10. 2012, 41NcC/264/2012 zo dňa 11. 10. 2012, 41NcC/274/2012 zo dňa 11. 10. 2012, 13NcC/450/2012-16 zo dňa 16. 10. 2012, 15NcC/484/2012 zo dňa 17. 10. 2012, 41NcC/256/2012 zo dňa 11. 10. 2012, 15NcC/484/2012 zo dňa 17. 10. 2012.

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že prvostupňový súd predvolal účastníkov konania na pojednávanie riadne a včas a zároveň ich vyzval, aby predložili alebo označili dôkazy, a to najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy predložené a označené neskôr súd neprihliada. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu prevzal predvolanie 18. 9. 2013. Pojednávanie bolo nariadené na deň 4. 10. 2013, preto lehota na prípravu bola zachovaná. Žalobca doručil prvostupňovému súdu 3. 10. 2013 elektronicky návrh na zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu, pretože podľa jeho názoru nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie veci na pojednanie a rozhodnutie nestrannému súdu. Súčasne podal návrh na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti, ktorú podľa tohto podania podal na ústavný súd. Žalobcovi bolo vyjadrenie žalovanej doručené. Okresný súd návrhu na prerušenie konania nevyhovел o čom rozhodol uznesením č. k. 2Co/54/2012-61 zo dňa 4. 10. 2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu 17Co/231/2014-91 zo dňa 17. 3. 2014 dňa 7. 4. 2014. Následne okresný súd predvolal účastníkov na pojednávanie na deň 22. 5. 2014. Žalobca prevzal predvolanie dňa 22. 4. 2014. Žalobca znovu požiadaval o zrušenie pojednávania a prerušenie konania. Súd vo veci prejednal na pojednávani dňa 22. 5. 2014, pričom rozhodol, že bude pojednávať v neprítomnosti účastníkov konania a po vykonanom dokazovaní žalobu zamietol.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že odvolacia námietka, podľa ktorej prvostupňový súd odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, a že v konaní rozhodoval vylúčený sudca neobstojí. O tom, že konajúca sudkyňa nebola vylúčená z pojednania a rozhodnutia veci rozhodol právoplatne jej nadriadený súd. Prvostupňový súd postupoval v súlade s ustanovením § 101 Občianskeho súdneho poriadku, keď prejednal vec v neprítomnosti účastníkov, ktorí boli riadne predvolaní a ktorým bola zachovaná lehota na prípravu pojednávania v zmysle § 115 ods. 2 O.s.p. po tom ako zistil, že neboli splnené podmienky na prerušenie konania a nezistil dôvod na odročenie pojednávania. Takýto postup v žiadnom prípade nemožno hodnotiť ako procesný postup okresného súdu, ktorý by založil vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, resp. postup, ktorým by bola žalobcovi odňatá možnosť konania pred súdom.

Pokiaľ okresný súd vec prejednal na pojednávani, ktoré bolo riadne a včas nariadené a rozhodol vo veci samej, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom. Žalobca sa tejto možnosti zbavil sám tým, že sa na pojednávanie nedostavil. Odvolací súd je toho názoru, že dôvody uvádzané žalobcom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Keď tu takéto dôvody chýbali a žalobca sa pojednávania nezúčastnil, sám si zmaril možnosť realizovať na pojednávani svoje procesné práva.

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR otázka, či bolo alebo nebolo porušené v konkrétnom súdnom konaní právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov sa skúma vždy podľa okolností

konkrétneho prípadu. Podstatné sú 3 kritériá, a to zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu. Žalobca namietal, že nebola dodržaná 15-dňová lehota na vydanie poverenia pre exekútora, 15 dní od doručenia žiadosti exekútora exekučnému súdu. Podľa § 44 ods. 2 exekučného poriadku v znení účinnom v čase začatia exekučného konania súd po preskúmaní žiadosti súd po preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu v prípade že nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom do 15 dní od doručenia žiadosti písomné poverí exekútora, aby vykonal exekúcie. Táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Z predmetného ustanovenia je nepochybné, že 15-dňová lehota platí len pre prípady, kedy je návrh na začatie exekúcie, žiadosť o vydanie poverenia, ako aj exekučný titul v súlade so zákonom. Ak však exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom nemá stanovenú lehotu na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti na vykonanie exekúcie (pozri aj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 243/2013, IV.ÚS 605/2012). V predmetných prípadoch exekučný súd rozhodol o žiadostiach na udelenie poverenia až potom ako preskúmal formálnu a materiálnu vykonateľnosť predložených exekučných titulov. To bolo úlohou exekučného súdu skúmať, či mu bol alebo nebol predložený exekučný titul. Neobstojí ani tvrdenie žalobcu, že rozsudok nebol dostatočne odôvodnený, keď súd zistil, že poverenie pre exekútora nebolo vydané v 15-dňovej lehote a napriek tomu žalobu o náhradu škody zamietol. Podstatné v danom prípade bolo, že vo veci nebol predložený exekučný titul. Preto nebolo možné rozhodnúť o vydaní poverenia v lehote 15 dní. Žalobca si sám zavinil, keď žiadal vykonanie exekúcie bez toho, aby disponoval exekučným titulom. Rozhodcovský rozsudok v zmysle § 35 zákona o rozhodcovskom konaní č. 244/2002 Z. z. má pre účastníkov účinky ako právoplatný rozsudok. Podľa predmetného zákona to platí pre rozhodnutia vydané rozhodcovským súdom v konaní podľa zákona o rozhodcovskom konaní. Rozhodcovskému súdu jeho kompetencia rozhodovať majetkové spory neplynie priamo zo zákona, ale rozhodcovský súd ju získava až na základe dohody medzi účastníkmi sporu - rozhodcovskej zmluvy. Z tohto dôvodu je pre posúdenie, či súd bol alebo nebol predložený exekučný titul, nevyhnutnou súčasťou prieskumu zisťovanie, či bol rozhodcovský rozsudok vydaný na základe rozhodcovskej zmluvy dohodnutej, či už vo forme osobitnej zmluvy alebo doložky k inej zmluve. V prípade, že išlo o rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci bol exekučný súd v zmysle eurokomfortného výkladu relevantnej právnej úpravy posúdiť aj platnosť rozhodcovskej zmluvy. Žalobca sám podáva množstvo hromadných podaní v exekučných konaniach vedených pred exekučným súdom a za takej situácie je akceptovateľná predmetná lehota, v ktorej bolo rozhodnuté. Z uvedeného vyplýva, že tvrdenie žalobcu v odvolaní, že bola splnená podmienka nesprávneho úradného postupu nezodpovedá skutočnostiam obsiahnutým v príslušných exekučných spisoch a k zisteniam, ku ktorým dospel okresný súd z týchto dôkazov.

K žalobcovej námietke, že prvostupňový súd neprípustne skrátil dokazovanie a žalobcu nepoučil o možnosti predkladať dôkazy je potrebné uviesť, že táto námietka nezodpovedá obsahu súdneho spisu. Žalobca bol poučený o tom, že má právo predkladať dôkazy do vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania už v predvolaní na súdne pojednávanie. Napriek riadnemu predvolaniu sa na toto pojednávanie nedostavil. Navyše táto námietka ani nesmeruje alebo nekorešponduje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, keď žaloba nebola zamietnutá z dôvodu, že žalobca nepreukázal výšku škody, ale z dôvodu, že nebola splnená podmienka zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, pretože nebol zistený nesprávny úradný postup, o ktorom tvrdil žalobca, že takýmto postupom je.

Žalobca namietal predčasnosť napadnutého rozhodnutia, ktoré bolo vydané skôr, ako bolo rozhodnuté o návrhu na prerušenie konania. Keďže žalobca podal návrh na prerušenie konania, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť, pričom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že prvostupňový súd právoplatne rozhodol o žalobcových návrhoch na prerušenie konania a až potom rozhodol o podaných žalobách. Žalobca opakovane podal návrh na prerušenie konania z tých istých dôvodov. Žalobca v odvolaní ani netvrdí, že by ním tvrdené porušenie povinnosti prvostupňovým súdom malo mať za následok nesprávnosť napadnutého rozhodnutia. Takýto žalobný dôvod neobstojí, pretože nie je v súlade ani s § 109 Občianskeho súdneho poriadku ani s § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Naopak, ak nie sú žiadne dôvody na prerušenie konania bez ohľadu na to, či sa žalobca domnieva, že také dôvody sú, súd je povinný postupovať v konaní tak, aby bolo rozhodnuté plynulo a bez prieťahov. V

danej veci nebol dôvod na prerušenie konania, pretože prvostupňový súd bol viazaný právoplatným rozhodnutím nadriadeného súdu o tom, že konajúci sudca nebol vo veci vylúčený. Žalobca ani v odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu netvrdil, že o jeho ústavnej sťažnosti prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, teda že bola jeho sťažnosť Ústavným súdom prijatá na ďalšie konanie v zmysle § 23 ods. 3 zákona o Ústavnom súde č. 38/1993 Z. z..

Podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej správy štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Z uvedeného vyplýva, že ide o objektívnu zodpovednosť, predpokladom ktorej je nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci, škoda a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Bez splnenia ktoréhokoľvek z uvedených troch predpokladov nemá štát za škodu zodpovednosť.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa z jeho správnych dôvodov potvrdil.

Odvolací súd potvrdil aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2, 3 O.s.p.).

Odvolací súd rozhodol o trovách konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, náhradu trov konania nepriznal, pretože svoje trovy v zákonom stanovenej lehote nevyčísľil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p. Úspešným bol žalovaný, avšak si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil, a preto mu súd ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.